

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

НА

Р. БЪЛГАРИЯ

№ 102-35-344

5.12.1995 г.

София

110
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Въз № 41/К.9.26

Дата 6.XII.1995 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г.И. Д.Коев
Е.Х. 957-1111
А Н О В И Щ Е

на групата народни представители, сезирали
Конституционния съд по к.д. 26 / 1995
по искането на група народни представители
по к.д. 28 / 1995 година.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Група народни представители от 37-то Обикновено Народно събрание искат да бъде дадено тълкуване на чл.17, ал.2 и 4 и чл.18, ал.6 в смисъл, " че държавата има право да определя със закон обектите и режима на публичната собственост, включително тази извън предвидената в Конституцията като изключителна държавна собственост, с цел задоволяване на обществения интерес. "

Искането е двусмислено и въпросът е поставен некоректно. Според чл.18, ал.6 от Конституцията ВСИЧКИ държавни имоти, а не само обектите на ПУБЛИЧНАТА ДЪРЖАВНА СОБСТВЕНОСТ, се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и на обществото. Така че за да се задоволи обществения интерес при използването на някой обект на държавна собственост, СЪВСЕМ НЕ Е НЕОБХОДИМО той да бъде определен като обект на публична собственост. Държавата е ДЪЛЖНА да стопанисва и управлява и своите ЧАСТНИ ИМОТИ в интерес на гражданите и на обществото.

Публичните имоти на държавата се различават от нейните частни имоти НЕ ПО ТОВА, че с тях се ЗАДОВОЛЯВА ОБЩЕСТВЕНИЯ ИНТЕРЕС, а по това, че те са ИЗВЪН ГРАЖДАНСКО ОБРЪЩЕНИЕ - extra commercium, БИЛО ПОСТОЯННО / когато по естеството си са изключителна държавна собственост, съгласно чл.18 от Конституцията/, БИЛО ВРЕМЕННО, ДОКАТО обслужват осъществяването на властническите правомощия / упражняването на imperium / от държавата, или са предназначени за общо ползване. По този въпрос в правната наука на страните с гражданско общество няма спор.

От това следва, че обикновенният законодател / а не държавата, както неточно се изразяват групата народни представители / не може да определя със закон ПРОИЗВОЛНО обектите и режима на

публичната собственост. Обикновеният законодател е **ОГРАНИЧЕН** от разпоредбите на Конституцията, които уреждат основните положения на обществения строй на страната.

В случая тези ограничения са поставени ясно от една страна с разпоредбите на чл.18 ал.1 и ал.2, а от друга страна с чл.19 ал.1 и ал.2 от Конституцията. Чл.18 определя изчерпателно и ограничително обектите, които са извадени от гражданско обръщение и са изключителна собственост на държавата. Обикновеният законодател не може **ДА ИЗКЛЮЧВА** и други обекти от гражданско обръщение, защото с това той би ограничил възможностите на свободната стопанска инициатива и равнопоставеността на всички физически и юридически лица /включително държавата/ в икономиката, с което би нарушил чл.19 ал.1 и ал.2 от Конституцията. Обикновеният законодател може и е длъжен да определи **РЕЖИМА** на обектите на държавната и общинска собственост /публична и частна/, но не и да разширява обхвата на публичната собственост извън кръга на обектите, **ОБСЛУЖВАЩИ ОСЪЩЕСТВЯВАНЕТО НА ВЛАСТНИЧЕСКИТЕ ПРАВОМОЩИЯ НА ДЪРЖАВАТА ИЛИ ОБЩИНАТА, ИЛИ ПРЕДНАЗНАЧЕНИ ЗА ОБЩО ПОЛЗВАНЕ.**

Всички останали обекти на държавна или общинска собственост са **ЧАСТНИ** държавни или общински имоти. Специалният закон трябва да предвиди специални правила за **ТЯХНОТО СТОПАНИСВАНЕ И УПРАВЛЕНИЕ В ИНТЕРЕС НА ГРАЖДАНИТЕ И НА ОБЩЕСТВОТО.** Но те си остават вещи в гражданско обръщение. С тях държавата или общината участва в стопанския, или изобщо в гражданския обмен **НАРАВНО И РАВНОПОСТАВЕНО** с всички други физически и юридически лица. Всяко законодателно създаване на каквито и да е привилегии на държавата или общината за тези имоти нарушава равнопоставеността между титулярите на собствеността, създава предимства на един от тях, държавата, в ущърб на другите, и по този начин нарушава чл.19 ал.1 и ал.2 от Конституцията. Една от най-грубите форми на такова неравенство би било даването на статут на публичноправна собственост на обекти, които по естеството си не могат да бъдат такива, защото не са предмет на изключителна държавна собственост по чл.18, ал.1 и ал.2 от Конституцията, или не са предназначени за общо ползване.

В заключение смятаме, че вашето решение по к.д. 28 / 1995 година би могло да гласи : " Законодателят може и е длъжен да определи със закон режима на публичната и частната собственост на държавата и общините при спазване разпоредбите на чл.18 и чл.19 от Конституцията на Република България " .

С уважение :

Светослав Лучников,
представител на групата
депутати по к.д. 26/ 1995